

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 16Csp/5/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5825200420
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Veselá
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2025:5825200420.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo, sudkyňou JUDr. Janou Veselou v spore žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom Česká republika, 690 02 Břeclav, náměstí T. G. Masaryka 2392/17, IČO: 043 55 211, zastúpeného: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom 841 05 Bratislava - mestská časť Dúbravka, Majerníkova 3/A, proti žalovanému: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., D. XXXX/XX, o zaplatenie 100,- eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanému súd náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

odôvodnenie:

1/ Žalobca doručil tunajšiemu súdu dňa 18.02.2025 žalobu, ktorou sa domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu vo výške 100,- eur s 5% úrokom z omeškania ročne zo sumy 100,- eur od 05.03.2022 do zaplatenia.

2/ Žalobu odôvodnil tým, že je právnická osoba a žalovaný je fyzická osoba. Žalobu podáva v zmysle Smlouvy o zápůjčke č. XXXXXX. Žalovaný sa prostredníctvom webovskej stránky E. registroval a požiadal žalobcu o poskytnutie úveru vo výške 100,- eur. Pri registrácii uviedol svoje údaje: A. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXXX/XX, XXXXX C.. Pri registrácii a odoslaním žiadosti o poskytnutie úveru žalovaný zároveň potvrdil, že súhlasí so Smlouvou o zápůjčke, ako aj všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru, a zároveň potvrdil, že údaje ktoré žalobcovi ako veriteľovi poskytol sú pravdivé a úplné. Na základe Smlouvy o zápůjčke č. XXXXXX zo dňa 25.02.2022 uzatvorenej podľa § 2390 a nasl. zákona č. 89/2012 Sb. Občanský zákonník a zákona č. 145/2010 Sb. o spotrebiteľskom úveru v znení neskorších predpisov žalobca, ako veriteľ, poskytol žalovanému, ako dlžníkovi, úver vo výške 100,- eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s celkovými nákladmi spojenými s úverom vo výške 7,- eur, t.j. zaplatiť celkovú čiastku vo výške 107,- eur, a to do 7 dní odo dňa poskytnutia úveru. V zmysle Smlouvy o zápůjčke č. XXXXXX sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplatom, čo predstavuje sumu vo výške 7,- eur. Vzhľadom na to, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle uzatvorenej Smlouvy o zápůjčke, stal sa jeho dlh splatným, a to dňom 04.03.2022. Dňa 02.12.2024 bola žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalovaný ku dňu vyhotovenia návrhu na vydanie platobného rozkazu neuhradil žalobcovi žiadnu platbu. Žalobca si v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb. v znení neskorších predpisov uplatňuje voči žalovanému zákonný úrok z omeškania.

3/ Súd žalobu spolu s jej prílohami, poučeniami o procesných právach spotrebiteľa, ako aj s uznesením č. k. 16Csp/5/2025-27 zo dňa 15.05.2025 doručil žalovanému dňa 20.05.2025.

4/ Žalovaný vo vyjadrení k žalobe uviedol, že neuznáva nárok žalobcu. Potvrdil, že o pôžičku požiadal prostredníctvom webovej stránky E., ktorá je slovenskou webovou stránkou a teda úver mal byť poskytnutý v Slovenskej republike, vzhľadom na to, že žalovaného trvalý pobyt je tak isto v Slovenskej republike. Zo zmluvy o úvere je zrejmé, že zmluvu uzatvorila a úver poskytla spoločnosť (žalobca), ktorá na území Slovenskej republiky poskytovala úvery bez povolenia na činnosť od Národnej banky Slovenska (§ 20 ods. 1 resp. § 24 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch), preto je zmluva o úvere neplatná (§ 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch). Poskytovať spotrebiteľské úvery na území SR môžu len subjekty s povolením udeleným NBS. Keďže žalobca nemá povolenie na poskytovanie úverov od NBS, akékoľvek uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR znamená konanie v rozpore so zákonom, zmluva na základe ktorej žalobca uplatnil svoj nárok je podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanoveniami § 11, § 24b zákona č. 129/2010 Z.z. neplatná. Nárok žalobcu je tak možné posúdiť iba ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia - plnenie z neplatného právneho úkonu (§ 451 Občianskeho zákonníka). Subjektívna lehota žalobcu na uplatnenie bezdôvodného obohatenia tak uplynula najneskôr 26.02.2024, respektíve 05.03.2024 (peniaze boli poskytnuté 25.02.2022, splatnosť bola 04.03.2022). Premlčanie bezdôvodného obohatenia je upravené v § 107 Občianskeho zákonníka: (1) Právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil. Týmto žalovaný neuznáva nárok žalobcu, keďže je neopodstatnený a zároveň žiada, aby ho spoločnosť MINIHOTOVOSŤ SE prestala neustále obťažovať telefonátmi.

5/ Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. (F./XX G. H. I. J. B.. B. K. A. L. XX.XX.XXXX). Je nepochybné, že v tejto veci Súdny dvor EÚ jasne uviedol, že akékoľvek ustanovenia národného práva (a je úplne jedno, o aký národný zákon ide) stanovujúce neplatnosť zmluvy o úvere uzavretej národným spotrebiteľom so zahraničným veriteľom nemajúcim príslušné povolenie v krajine národného spotrebiteľa nie je prípustné a nemožno na jeho základe dovodiť neplatnosť zmluvy o úvere. Z rozhodnutia Súdneho dvoru EÚ vyplýva jasné vymedzenie a zodpovedanie prejudiciálnej otázky: Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu (pozn. žalovaného - teda akákoľvek národná právna úprava), o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia. Keďže prejudiciálna otázka bola položená s ohľadom na článok 56 ZFEÚ, ako aj na článok 63 ZFEÚ, treba na úvod určiť, či, a prípadne v akom rozsahu, môže taká právna úprava, o akú ide vo veci samej, ovplyvniť výkon slobodného poskytovania služieb a/alebo voľný pohyb kapitálu. V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom sa týka finančných služieb poskytovaných úverovými inštitúciami so sídlom mimo chorvátskeho územia, ktoré nemajú povolenia a/alebo schválenia zo strany príslušných chorvátskych orgánov, ktoré na tento účel stanovuje vnútroštátne právo. V tejto súvislosti Súdny dvor už rozhodol, že takéto poskytovanie úverov na komerčnom základe sa v zásade týka tak slobodného poskytovania služieb v zmysle článku 56 ZFEÚ a nasl., ako aj voľného pohybu kapitálu v zmysle článku 63 ZFEÚ a nasl. (J. A. XX. XXXXXXXX XXXX, I. M.- N. D., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.). V prípade, že sa vnútroštátne opatrenie týka zároveň slobodného poskytovania služieb a voľného pohybu kapitálu, treba skúmať, do akej miery je ovplyvnený výkon týchto základných slobôd a či za okolností, o aké ide vo veci samej, má jedna z nich prednosť pred druhou. Súdny dvor sporné opatrenie v zásade skúma len z hľadiska jednej z týchto dvoch slobôd, ak sa ukáže, že za okolností, o ktoré ide vo veci samej, je jedna z nich úplne sekundárna vo vzťahu k druhej a možno ju k nej priradiť (J. A. XX. XXXX XXXX, B. I. J., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.). Vzhľadom na to, že vo veci samej zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom stanovuje neplatnosť akejkoľvek zmluvy, ktorú v Chorvátsku uzatvoril veriteľ bez povolenia so sídlom mimo územia tohto členského štátu, takýto právny režim môže ovplyvniť prístup k poskytovaniu finančných služieb na chorvátskom trhu pre hospodárske subjekty so sídlom v iných členských štátoch,

ktoré nespĺňajú podmienky požadované touto právnou úpravou a ovplyvniť tak zásadným spôsobom slobodné poskytovanie služieb. Keďže reštriktívne účinky uvedenej právnej úpravy na voľný pohyb kapitálu sú len nevyhnutným dôsledkom obmedzenia uloženého na poskytovanie služieb (J. A. X. XXXXXXX XXXX, Q. Q., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.), nie je potrebné skúmať zlučiteľnosť tejto právnej úpravy s ohľadom na článok 63 ZFEÚ a nasl. V dôsledku toho treba položenú otázku posúdiť len s ohľadom na článok 56 ZFEÚ a nasl., ktoré sa týkajú slobodného poskytovania služieb, so zreteľom na predpoklad, že predmetná zmluva bola uzatvorená v Chorvátsku, čo je skutkový aspekt, ktorý však musí overiť vnútroštátny súd. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že slobodné poskytovanie služieb stanovené v článku 56 ZFEÚ vyžaduje nielen vylúčenie akejkoľvek diskriminácie voči poskytovateľovi služieb so sídlom v inom členskom štáte z dôvodu jeho štátnej príslušnosti, ale aj odstránenie všetkých obmedzení, i keď sa uplatňujú bez rozdielu na vnútroštátnych poskytovateľov a poskytovateľov z iných členských štátov, pokiaľ môžu zabraňovať činnosti poskytovateľa so sídlom v inom členskom štáte, kde legálne poskytuje obdobné služby, sťažovať ju alebo ju robiť menej atraktívnou (J. A. XX. XXXX XXXX, F. O., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.). Z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v chorvátskom právnom poriadku je neplatnosť zmlúv o úvere uzatvorených s veriteľom bez povolenia stanovená v zákone o spotrebiteľskom úvere, v znení zmien, a zároveň v zákone o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom (pozn. žalovaného – rozhodnutie Súdneho dvora EÚ sa tak nedotýka len chorvátskeho zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ale sa dotýka aj chorvátskeho zákona o spotrebiteľskom úvere, ktorý je obdobou slovenského zákona č. 129/2010 Z. z. v znení neskorších predpisov (!)). Rozsah pôsobnosti týchto dvoch zákonov pritom nie je totožný, keďže rozsah pôsobnosti tohto posledného uvedeného zákona je širší, lebo ako to vyplýva z jeho § 1 ods. 1, tento zákon sa uplatňuje na akékoľvek zmluvy o úvere, vrátane tých, ktoré boli uzatvorené na podnikateľské účely. Naproti tomu zákon o spotrebiteľskom úvere, v znení zmien, sa vzťahuje len na zmluvy, ktoré uzatvorili spotrebitelia. Ako tiež vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, počas obdobia od 1. júla 2013, keď došlo k pristúpeniu Chorvátskej republiky k Únii, do 30. septembra 2015, keď nadobudol účinnosť zákon o spotrebiteľskom úvere, v znení zmien, uvedená neplatnosť pôsobí na základe retroaktívneho uplatňovania zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom len na zmluvy o úvere, ktoré uzatvorili veritelia bez povolenia so sídlom mimo územia Chorvátska. Z výkladu zákona o spotrebiteľskom úvere, v znení zmien, ktorý poskytol Vrhovni sud (Najvyšší súd), totiž vyplýva, že neplatnosť zmlúv o spotrebiteľskom úvere, ktoré boli uzatvorené s veriteľom bez povolenia, sa na základe tohto zákona retroaktívne neuplatňuje na situácie, ktoré nastali pred nadobudnutím jeho účinnosti, t. j. pred 30. septembrom 2015. Preto vzhľadom na to, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom zavádza režim výnimiek pre určité finančné služby podľa toho, či poskytovateľ služieb má svoje sídlo v inom členskom štáte, než je ten, v ktorom sa služba poskytuje, treba vyvodiť záver, že chorvátske právo sa do 30. septembra 2015, čo je dátum, od ktorého sa neplatnosť zmlúv o úvere uzatvorených s veriteľom bez povolenia rozšírila na zmluvy uzatvorené s veriteľmi so sídlom v tomto členskom štáte, dopúšťalo priamej diskriminácie voči veriteľom so sídlom mimo územia Chorvátska. Keďže od tohto dátumu sa režim neplatnosti bez rozdielu uplatňuje na všetkých veriteľov bez povolenia, zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom obsahuje v prípade tohto obdobia obmedzenie výkonu slobodného poskytovania služieb. Ako totiž vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, pojem „obmedzenie“ sa vzťahuje na opatrenia prijaté členským štátom, ktoré hoci sa uplatňujú bez rozdielu, ovplyvňujú prístup na trh pre hospodárske subjekty z iných členských štátov (J. A. XX. XXXX XXXX, B. I. J., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.). V prejednávanej veci pritom zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom podmieňuje prístup na chorvátsky trh s finančnými službami pre veriteľov, ktorí majú svoje sídlo mimo územia Chorvátska, získaním povolenia vydaného F. R. O. a robí tak prístup na tento trh menej atraktívnym, takže obmedzuje slobodu zaručenú článkom 56 ZFEÚ. Preto treba v prvom rade preskúmať, či ciele, na základe ktorých došlo k prijatiu tohto zákona, môžu odôvodniť výnimku podľa článku 52 ZFEÚ a v druhom rade, či uvedený zákon zodpovedá naliehavým dôvodom všeobecného záujmu, pokiaľ je v danom prípade spôsobilý zabezpečiť dosiahnutie sledovaných cieľov a nejde nad rámec toho, čo je potrebné na ich dosiahnutie (S. I. C. A. J. A. XX. XXXX XXXX, F. O., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX G. F. P.). Pokiaľ ide predovšetkým o obdobie od dátumu pristúpenia Chorvátskej republiky k Únii do 30. septembra 2015, z judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že v prípade, že je obmedzujúca právna úprava, o ktorú ide vo veci samej, priamo diskriminačná, možno ju odôvodniť len z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti a verejného zdravia stanovených v článku 52 ZFEÚ, na ktorý odkazuje článok 62 ZFEÚ (S. I. C. A. R. J. A. X. XXXXXXXXXX XXXX, K., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX; A. XX. XXXXXXX XXXX, O. G. Q., F./XX G. F./XX, K.:F.:XXXX:XXXX, O. XX, G. G. A. XX. XXXXXXX XXXX, M., F./XX, K.:F.:XXXX:XX, O. XX). Použitie takéhoto odôvodnenia totiž predpokladá existenciu skutočnej a dostatočne závažnej hrozby,

ktorou je dotknutý základný záujem spoločnosti (J. A. XX. XXXXXXXX XXXX, T., F./XX, K.:F.:XXXX:XX, O. XX G. F. P.). Ako vyplýva z písomných a ústnych pripomienok, ktoré predložila chorvátska vláda, zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom bol prijatý na to, aby chránil veľký počet chorvátskych občanov, ktorí uzatvorili zmluvy o úvere s veriteľmi vykonávajúcimi svoju činnosť bez toho, aby im Chorvátska národná banka vydala náležité povolenie. V tejto súvislosti chorvátska vláda uviedla, že v rokoch 2000 až 2010 bolo s veriteľmi bez povolenia uzatvorených okolo 3000 zmlúv o úvere v celkovej hodnote približne 360 miliónov eur. Po prijatí viacerých legislatívnych aktov, ktoré sa neúspešne snažili napraviť následky takýchto zmlúv, bola prijatá táto právna úprava ako posledná možnosť, čo odôvodňuje jej retroaktívne uplatňovanie. Cieľom uvedenej právnej úpravy je tak zachovať verejný poriadok, dobrú povesť a riadne fungovanie finančného sektora, ako aj ochranu slabšej zmluvnej strany, a predovšetkým práv spotrebiteľov. Vzhľadom na ciele sledované vnútroštátnou právnou úpravou, o ktorú ide vo veci samej, treba poznamenať, že aj keď sa chorvátska vláda odvoláva na pojem „verejný poriadok“, neuvádza nijakú presvedčivú okolnosť, ktorá by mohla spadať pod tento pojem, ktorý – ako už bolo pripomenuté v bode 67 tohto rozsudku – predpokladá existenciu skutočnej a dostatočne závažnej hrozby, ktorá sa týka základného záujmu spoločnosti, keďže úvahy ekonomickej povahy okrem toho nemôžu odôvodniť výnimku podľa článku 52 ZFEÚ (S. G. J. A. XX. XXXXXXXX XXXX, T., F./XX, K.:F.:XXXX:XX, O. XX). Ďalej treba preskúmať, do akej miery môžu byť v prípade obdobia od 30. septembra 2015 obmedzenia vyplývajúce z predmetného režimu neplatnosti odôvodnené naliehavými dôvodmi všeobecného záujmu v zmysle judikatúry citovanej v bode 64 tohto rozsudku. V tejto súvislosti treba konštatovať, že medzi naliehavé dôvody všeobecného záujmu, ktoré uvádza Chorvátska republika, patria tie, ktoré už boli uznané v judikatúre Súdneho dvora, a to profesijné pravidlá na ochranu prijímateľa služby (J. A. XX. XXXX XXXX, F. G. U., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX), L. S. Q. B. (J. A. XX. XXXX XXXX, G. V., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX), ako aj ochrana spotrebiteľov (J. A. XX. XXXX XXXX, F. O., F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX). Treba tiež pripomenúť, že dôvody, na ktoré sa môže členský štát odvolávať, musia byť podložené príslušnými dôkazmi alebo analýzou spôsobilosti a primeranosti obmedzujúceho opatrenia prijatého týmto štátom, ako aj konkrétnymi dôkazmi podporujúcimi jeho argumentáciu. Pokiaľ sa členský štát chce dovolávať cieľa spôsobilého odôvodniť prekážku slobodného poskytovania služieb vyplývajúcu z vnútroštátneho obmedzujúceho opatrenia, musí poskytnúť súdu, ktorý má rozhodnúť o tejto otázke, všetky informácie, ktoré mu umožnia uistiť sa, že uvedené opatrenie vyhovuje požiadavkám vyplývajúcim zo zásady proporcionality (S. G. J. A. X. XXXXX XXXX, B. G. D., F./XX G. F./XX, K.:F.:XXXX:XXX, O. XX). V prípade neexistencie takýchto dôkazov však treba konštatovať, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Okrem toho treba poznamenať, rovnako ako to urobila Európska komisia, že na účely umožnenia preskúmania zákonnosti zmlúv o úvere a ochrany slabšej zmluvnej strany bolo možné prijať iné opatrenia, ktoré by menej zasahovali do slobodného poskytovania služieb, a to predovšetkým právne predpisy oprávňujúce príslušné orgány k tomu, aby mohli na základe oznámenia alebo ex offo zasiahnuť v prípade nekalých obchodných praktík alebo porušenia práv spotrebiteľov. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takých zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Keďže prejudiciálna otázka bola položená s ohľadom na článok 56 ZFEÚ, ako aj na článok 63 ZFEÚ, treba na úvod určiť, či, a prípadne v akom rozsahu, môže taká právna úprava, o akú ide vo veci samej, ovplyvniť výkon slobodného poskytovania služieb a/alebo voľný pohyb kapitálu. To znamená, že smlouva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantné porušenie práva EÚ. Ak by všeobecný súd prijal záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere ignorujúci vyššie uvedené rozhodnutie Súdneho dvora EÚ, porušil by tým právo žalovaného na spravodlivý proces a konal by arbitrárne. „Rozhodnutie Súdneho dvora je pre súdy precedentne záväzné, a to odvetdy, ako je uverejnené vo Vestníku Európskej únie v tom-ktorom jazyku členského štátu. Absencia uplatnenia pre vec relevantnej judikatúry Súdneho dvora (v zmysle princípu prednosti, pozn.) je dostatočným dôvodom na vyslovenie porušenia základného práva na súdnu ochranu a zrušenie napadnutého rozhodnutia zo strany ústavného súdu.“ (I. ÚS 462/2022). Preskúmaním napadnutého rozsudku najvyššieho súdu v okolnostiach danej veci ústavný súd nemohol inak, ako dospieť k záveru,

že najvyšší súd v dôsledku absencie reflektovania na závery uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora č. C-485/19 z 22. apríla 2021 (M. S. S. F. B. B., S..) vydaného pred rozhodnutím v predmetnej veci a len strohým odvolaním sa na svoje pôvodné rozhodnutie (uznesenie najvyššieho súdu z 18. októbra 2018, pozn.), ktoré však už v danom čase nebolo súladné s uvedenou judikatúrou Súdneho dvora, neposkytol sťažovateľke adekvátnu ochranu a porušil tak jej právo na súdnu ochranu, resp. spravodlivé súdne konanie. [...] Už len uvedená skutočnosť, teda primárne absencia uplatnenia pre vec relevantnej judikatúry Súdneho dvora (v zmysle princípu prednosti, pozn.) na prípad sťažovateľky, je dostatočným dôvodom na to, aby zo strany ústavného súdu bol napadnutý rozsudok zrušený. Len na záver je vhodné podotknúť že predmetné rozhodnutie Súdneho dvora je pre súdy precedentne záväzné, a to odvetdy, ako je uverejnené vo Vestníku Európskej únie v tom-ktorom jazyku členského štátu. (I. ÚS 462/2022). „Základné právo účastníka konania na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy zahŕňa nielen povinnosť ústavne súladnej interpretácie použitej právnej úpravy, ale v prípade prieniku s úniijným právom, aj povinnosť eurokonformného výkladu.“(ÚS SR, III. ÚS 651/2016). „Za ústavne neakceptovateľný je možné označiť postup dovolacieho súdu, ktorým pri svojom rozhodovaní nezohľadní právnu úpravu vo svetle príslušného eurokonformného výkladu (čo je jeho povinnosťou bez ohľadu na to, že sa toho dovolateľ prípadne výslovne nedomáhal), pretože všeobecné súdy sú zároveň súdmi Európskej únie, ktoré sú povinné aplikovať únieové právo.“ (III. ÚS 309/2020). Okrem toho, žalobca zdôrazňuje, že je subjekt založený, vzniknutý a registrovaný v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. Žalobca teda je riadne registrovanou spoločnosťou s príslušným podnikateľským oprávnením, na základe ktorého poskytuje finančné služby v prostredí internetu, a to vo viacerých jazykových verziách (napr. aj českej – viď E.). S ohľadom na údajnú a vytýkanú absenciu povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov v Slovenskej republike žalobca ďalej udáva, že vo všeobecnosti je potrebné vychádzať zo základných pravidiel zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ: - v kapitole 2 čl. 49 zakotvuje právo „usadiť sa“- zakazujú sa obmedzenia slobody usadiť sa štátnych príslušníkov jedného členského štátu na území iného členského štátu, zakazujú sa aj obmedzenia, ktoré sa týkajú zakladania obchodných zastúpení, organizačných zložiek a dcérskych spoločností štátnymi príslušníkmi jedného členského štátu na území iného členského štátu; - v čl. 54 sa uvádza, že so spoločnosťami založenými podľa zákonov členského štátu a ktoré majú svoje sídlo, ústredie alebo hlavné miesto podnikateľskej činnosti v Únii, sa pre účel tejto kapitoly zaobchádza rovnako ako s fyzickými osobami, ktoré sú štátnymi príslušníkmi členských štátov; - v čl. 56 (predtým čl. 49) je uvedené právo na slobodné poskytovanie služieb (na rozdiel od práva usadiť sa, právo na poskytovanie služieb sa uplatní bez potreby zakladať na území iného členského štátu organizačnú zložku) - zakazuje sa obmedzovanie slobody poskytovania služieb v rámci spoločenstva v prípade, že poskytovateľ služby pochádza z inej členskej krajiny ako odberateľ služby. Sloboda poskytovania služieb zaručuje, že poskytovatelia pochádzajúci z krajín únie môžu voľne ponúkať služby bez akejkoľvek diskriminácie pre štátnu príslušnosť. Rozhodujúce je, aby v domovskej členskej krajine spĺňali podmienky stanovené štátom na založenie živnosti či podniku. V prípade žalobcu je preto potrebné vychádzať zo všeobecných zásad zakotvených v Zmluve o fungovaní EÚ, kde v čl. 56 sa členským štátom Európskej únie zakazuje obmedzovať voľné poskytovanie služieb spoločnosťami „usídlenými v krajine Únie odlišnej od tej, ktorej príslušníkmi sú osoby, ktorým sú tieto služby určené.“ Pokiaľ ide o právo na slobodné poskytovanie služieb, toto vyžaduje, aby hostiteľská krajina nediskriminovala spoločnosti pre ich pôvod pri vykonávaní cezhraničnej činnosti. K rozoberanej problematike sa však tiež už dávnejšie vyjadroval SDEÚ a jeho názory smerujú k tomu, že členské štáty nemôžu zakazovať spoločnostiam vykonávať podnikateľskú činnosť na ich území z dôvodu, že nespĺňujú vnútroštátne požiadavky tohto členského štátu, pokiaľ tieto spoločnosti spĺňujú podmienky štátu, v ktorom majú sídlo. Žalobca pritom má výslovne registrovaný predmet podnikania na poskytovanie spotrebiteľských úverov, a teda spĺňa podmienky domovského štátu (Českej republiky) na založenie, vznik a existenciu spoločnosti a na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Rozhodnutie vo veci C-76/90 H. B. - odsek 12 uvádza: „Článok 49 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva požaduje nielen potlačanie diskriminácie osôb poskytujúcich služby na základe ich národnosti, ale i zákaz akýchkoľvek obmedzení vrátane tých, ktoré sa uplatňujú bez rozlišovania poskytovateľov služieb so zreteľom na ich národnosť, pokiaľ sú spôsobilé znemožniť alebo akokoľvek inak obmedziť činnosti poskytovateľa služieb usídleneho v inom členskom štáte EÚ, v ktorom podobné služby poskytuje v súlade so zákonom.“ Pokiaľ ide o oprávnenie vykonávať dohľad, Európsky súdny dvor v rozhodnutí F. L. L. v zásade vyjadril, že domovská krajina nielen vydáva oprávnenie na vykonávanie činnosti spoločnosti usídlenej na svojom území, ale dohliada i na jej všetky aktivity vrátane tých, ktoré sú vykonávané na území iného členského štátu EÚ. Vo veci C-384/93 G. V., odsek 48, Európsky súdny dvor k námietkam dotknutej spoločnosti týkajúcim sa porušenia jej práva na slobodné poskytovanie služieb v rámci spoločného

trhu EÚ uviedol, že domovský štát je najlepšie situovaný na to, aby reguloval jej praktiky. Aj keby si prijímajúci štát želal zastaviť tieto praktiky alebo ich vykonávanie podrobiť určitým podmienkam, nemôže to urobiť bez spolupráce s príslušnými orgánmi prvého štátu (t. j. domovského). Podľa recitálu č. 6 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) v súlade so zmluvou vnútorný trh zahŕňa priestor bez vnútorných hraníc, v ktorom je zaručený voľný pohyb tovaru a služieb a sloboda usadiť sa. Rozvoj transparentnejšieho a efektívnejšieho trhu s úvermi v oblasti bez vnútorných hraníc má zásadný význam pre podporu rozvoja cezhraničných aktivít. Zo skutočností týkajúcich sa zásady slobodného pohybu služieb teda vyplýva, že neexistuje žiaden priestor pre prijatie názoru, že k cezhraničnému poskytovaniu spotrebiteľských úverov žalobcom so sídlom v Českej republike a na základe oprávnenia udeleného W. R. O. prostredníctvom internetu je potrebné „navyšovať“ udelenie povolenia zo strany R. O. B.. Bráni tomu jasne sloboda pohybu služieb ako jedno zo základných práv založených primárnym právom Európskej únie. Súd si teda prednostne musí urobiť jasný názor o výklade práva Európskej únie. Treba zdôrazniť aj to, že právo spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizované smernicou, a preto platí rovnako tak na území Českej republiky, ako aj Slovenskej republiky. Aj z tohto hľadiska teda plne postačí oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov W. R. O. pre subjekt sídliaci na území Českej republiky, ktorý navyše nemá na území Slovenskej republiky umiestnený ani podnik, ani organizačnú zložku. Pre úplnosť treba poukázať na to, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky a postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu (t. j. W. R. O.) o zámere vykonávať činnosť v Slovenskej republike R. O. B.. Stanovuje tak ustanovenie § 11 ods. 2 Zákona o bankách (zákon č. 483/2001 Z.z. v znení neskorších predpisov), podľa ktorého zahraničná banka so sídlom na území členského štátu je ďalej oprávnená na vykonávanie bankových činností podľa § 2 ods. 2 okrem bankovej činnosti podľa § 2 ods. 2 písm. m) aj bez založenia pobočky, a to na základe písomného oznámenia príslušného orgánu dohľadu členského štátu o predpokladaných bankových činnostiach doručeného R. O. B. pred prvým uskutočnením bankového obchodu. Ak teda v prípade zahraničných bánk (ktorých regulácia je podstatne prísnejšia ako v prípade „nebankových“ poskytovateľov spotrebiteľských úverov) postačuje „obyčajné“ oznámenie domovského orgánu dohľadu R. O. B., ktoré vyžaduje právny predpis, v prípade poskytovateľov spotrebiteľských úverov právny predpis nič také nepožaduje. R. O. B. mohla síce upozorniť na akúsi nepovolenosť činnosti žalobcu, no do dnešného dňa žalobca neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa R. O. B. nevykonala žiaden dohľad u žalobcu (zjavne si uvedomujúci nedostatok vlastnej právomoci) a práve naopak u žalobcu vykonala dohľad W. R. O..

6/ Žalovaný k vyššie uvedenému vyjadreniu žalobcu uviedol, že v celom rozsahu popiera žalobu žalobcu a navrhuje, aby ju súd v celom rozsahu zamietol. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z., poskytovať spotrebiteľský úver na Slovensku môže len veriteľ zapísaný v registri NBS. Žalobca nebol zapísaný a teda nemal oprávnenie poskytovať úvery na Slovensku. Žalobca uvádza, že má povolenie od ČNB, ale ČNB vydala rozhodnutie č. j. XXXX/XXXXX/XXX (18.04.2023, B./XXX) kde sa píše: žalobca neuviedol v obchodnom pláne, že plánuje poskytovať úvery slovenským klientom v EUR - údaje boli nepravdivé a zavádzajúce. Nespĺnil administratívne a kontrolné pravidlá - jediný člen predstavenstva vykonával konfliktné funkcie: poskytovanie úverov, fraud specialist, riešenie reklamácií a interný audit. Poskytoval úvery bez riadneho posúdenia úverovej schopnosti klientov. 18.04.2023 ČNB rozhodla: Spoločnosti MINIHOTOVOST, SE, IČO 043 55 211, se sídlom náměstí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, se podle ustanovení § 146 odst. 1 písm. e) ZSÚ odníma oprávnění k činnosti nebankovního poskytovatele spotřebitelského úvěru, neboť bylo uděleno na základě nepravdivých a zavádějících údajů uvedených v obchodním plánu o rozsahu a objemu poskytovaných spotřebitelských úvěrů a popisu plánovaného způsobu jejich dosažení a charakteristiky cílové skupiny spotřebitelů, když v rozporu s údaji tam uvedenými byly spotřebitelské úvěry nabízeny a poskytovány v měně EUR spotřebitelům na Slovensko. A bola jej uložená pokuta 5 000 000 Kč. V rozhodnutí je v bode 31 jasne napísané: "Účastník řízení na jednu stranu tvrdí, že poskytování úvěrů slovenským spotřebitelům nebylo jeho záměrem a že doména „sk“ nevypovídá nic o jeho místě podnikání, na druhou stranu uvádí, že jeho činnost poskytování úvěrů na Slovensku není činností nedovolenou ani překvapivou. Bankovní rada je však toho názoru, že se jedná jak o činnost překvapivou, tak nedovolenou. O překvapivé činnosti lze hovořit v tom smyslu, že účastník řízení neuvedl tento záměr ve svém plánu obchodní činnosti, ačkoliv bylo jeho povinností jej uvést, aby mohl správní orgán prvního stupně posoudit, zda je možné za těchto okolností účastníkovi řízení udělit oprávnění k činnosti. Jak uvádí správní orgán prvního stupně v bodě 268 napadeného rozhodnutí, pokud by účastník v řízení uvedl do svého

obchodního plánu pravdivé informace, oprávnění k činnosti by neobdržel. Je tomu tak proto, jak správní orgán prvního stupně rovněž uvádí, že oprávnění k poskytování spotřebitelských úvěrů nebankovním poskytovatelem spotřebitelského úvěru udělované správním orgánem prvního stupně se vztahuje pouze na Českou republiku. Evropské předpisy v případě nebankovních poskytovatelů spotřebitelských úvěrů nestanoví vzájemné uznávání udělených oprávnění, respektive jednotný evropský pas. Ani u úvěrových institucí, u kterých je vzájemné uznání upraveno evropskými předpisy, není možné vydat oprávnění k činnosti instituci, u které z okolností vyplývá, že si úvěrová instituce zvolila právo jednoho členského státu s úmyslem vyhnout se přísnějším normám platným v jiném členském státě, na jehož území hodlá provozovat nebo provozuje převážnou část své činnosti (regulační arbitráž). Takový byl přitom postup účastníka řízení, který po zpřísnění podmínek pro poskytovatele úvěrů na Slovensku požádal o povolení k činnosti v České republice, nadále však pokračoval v činnosti svého právního předchůdce a poskytoval úvěry téměř výhradně na Slovensku. Nebankovní poskytovatel spotřebitelského úvěru nesmí na Slovensku poskytovat spotřebitelské úvěry bez oprávnění uděleného R. O. B.. Účastník řízení tedy po získání povolení uděleného správním orgánem prvního stupně vykonával nelegální činnost na Slovensku. Takové jednání správní orgán prvního stupně podle bankovní rady správně vyhodnotil jako nepřijatelné. Tento dokument jasne potvrdzuje, že žalobca klamal o svojom oprávnení a jeho činnosť bola nezákonná. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka je právny úkon, ktorý odporuje zákonu alebo dobrým mravom, absolútne neplatný. Zmluva s žalobcom je neplatná z dôvodu: nezákonného podnikania žalobcu, klamlivých údajov o oprávnení, neadekvátneho posudzovania úverovej schopnosti. Úver 100,- eur na 28 dní, mesačná splátka 128,- eur, pevná úroková sadzba 0 % p.a., RPMN 2397,81 %. Tento príklad jasne ukazuje, že náklady na pôžičku sú extrémne vysoké a neprimerané. Podľa § 423 a § 426 OZ: „Kto sa neoprávnené obohatil na úkor iného, je povinný poskytnúť plnenie na vyrovnanie tohto obohatenia.“ Podľa § 117 OZ: „Premlčacia doba je 2 roky od okamihu, kedy sa oprávnený dozvedel o obohatení.“ Úver poskytnutý pred viac ako 2 rokmi je premlčaný. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku: „O trovách konania rozhoduje súd. Trovy musia byť účelné a primerané.“ Keďže žalobca konal nezákonne a klamal, jeho trovy konania nie sú účelné ani primerané. Žalobca sa odvoláva na čl. 56 ZFEÚ (sloboda poskytovania služieb). Podľa judikatúry SDEÚ (T. F./XX, M. S. F./XX) môže členský štát obmedziť služby na ochranu spotrebiteľa. Licencia ČNB nepostačuje, keďže žalobca ju stratil alebo nikdy nemal riadne oprávnenie, a jeho činnosť bola v rozpore s právom. Podľa § 120 Civilného sporového poriadku sú účastníci povinní preukázať svoje tvrdenia. Žiadam súd, aby vyzval žalobcu na preukázanie oprávnenia poskytovať úvery - od NBS a zároveň od ČNB keďže sa o to vo vyjadreniach opierajú.

7/ Po ukončení postupu podľa § 167 ods. 1 až 4 CSP, súd na pojednanie veci určil pojednávanie, a to na deň 04.11.2025. Pojednávanie súd uskutočnil len za prítomnosti žalovaného, keď žalobca, ktorý predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 06.10.2025, svoju neúčast ospravedlnil s tým, že súhlasí s pojednávaním v jej neprítomnosti.

8/ Žalovaný na pojednávaní uviedol, že žiada žalobu zamietnuť, keďže žalobca poskytoval úvery na území SR bez povolenia NBS na poskytovanie úverov, čím porušil zákon č. 129/2010. Ďalej žalovaný uviedol, že týmto je nárok neplatný a tiež, že trvá na svojom písomnom vyjadrení, ktoré súdu predkladá.

9/ Vo vyjadrení, ktoré žalovaný predložil súdu na pojednávaní, uviedol, že podľa § 2 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch môže spotrebiteľský úver na území Slovenskej republiky poskytovať len veriteľ zapísaný v registri vedenom Národnou bankou Slovenska (NBS). Spoločnosť MINIHOTOVOSTĚ SE v čase uzavretia zmluvy nebola zapísaná v registri NBS a nemala povolenie poskytovať spotrebiteľské úvery na území SR. Naopak, Česká národná banka rozhodnutím č. j. XXXX/XXXXX/XXX (B./XXX) zo dňa 18. apríla 2023 žalobcovi odňala povolenie na činnosť nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov, pretože povolenie získal na základe nepravdivých a zavádzajúcich údajov a nelegálne poskytoval úvery slovenským spotrebiteľom v mene EUR. Žalovaný cituje bod 31 rozhodnutia ČNB: „Účastník řízení vykonával nelegální činnost na Slovensku. Takové jednání správní orgán prvního stupně správně vyhodnotil jako nepřijatelné.“ Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že žalobca podnikal na Slovensku bez oprávnenia, teda neoprávnené. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka je právny úkon, ktorý odporuje zákonu alebo dobrým mravom, absolútne neplatný. Zmluva, ktorú žalobca uvádza ako základ svojho nároku, je neplatná, pretože bola uzavretá: v rozpore so zákonom (žalobca nemal oprávnenie podľa NBS), na základe klamlivých údajov, za úžerníckych podmienok (RPSN 3305,29 %). Takéto zmluvné podmienky sú v rozpore s princípom ochrany spotrebiteľa a s dobrými mravmi. Úver bol poskytnutý dňa 25.02.2022, pričom žaloba bola podaná 18.02.2025, teda po viac ako dvoch rokoch. Ak by sa na vec aplikovali ustanovenia o neoprávnenom

obohatení (§ 451 a nasl. OZ), nárok je premlčaný podľa § 107 OZ, keďže premlčacia lehota je 2 roky od okamihu, kedy sa oprávnený dozvedel o obohatení. Žalobca sa často odvoláva na slobodu poskytovania služieb podľa článku 56 ZFEÚ, avšak podľa judikatúry Súdneho dvora EÚ (R. I. F./XX – T., F./XX – M. S.) môže členský štát obmedziť poskytovanie finančných služieb s cieľom ochrany spotrebiteľa. Slovenská republika preto oprávnené vyžaduje, aby poskytovateľ úverov mal povolenie od NBS. Keďže žalobca takéto povolenie nikdy nemal, jeho činnosť bola v rozpore s právom EÚ, aj právom SR. Podľa § 132 a § 150 Civilného sporového poriadku je každý účastník povinný preukázať svoje tvrdenia.

10/ Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie všetkými navrhnutými dôkazmi, keď išlo o listiny, ktoré strany sporu doložili do spisu. Vychádzajúc zo skutkových tvrdení, ktoré medzi stranami neboli sporné a zároveň z výsledkov dokazovania, súd zistil nasledovný skutkový a právny stav veci.

11/ Žalobca je obchodná spoločnosť sídliaca na území Českej republiky. Keďže na strane žalobcu vystupuje právnická osoba so sídlom v inom štáte ako je Slovenská republika, bolo potrebné najskôr zistiť, či je daná právomoc slovenských súdov vo veci konať a rozhodnúť a v prípade kladného vyriešenia tejto otázky určiť rozhodné právo, podľa ktorého je potrebné uplatnený nárok žalobcu posúdiť.

12/ Vo vzťahu k právomoci súd uvádza, že dospel k záveru, že v predmetnej veci je právomoc slovenského súdu daná, a to podľa čl. 18 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (ďalej ako „nariadenie Brusel Ia“), podľa ktorého „Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.“ V tomto spore má žalovaný bydlisko na území Slovenskej republiky.

13/ Pokiaľ ide o rozhodné právo, z obsahu žalobcom predloženej zmluvy o úvere č. XXXXXX síce vyplýva, že bola uzatvorená podľa právneho poriadku Českej republiky, a teda podľa Občianskeho zákonníka č. 89/2012 Sb., avšak zmluva neobsahuje výslovné určenie zvoleného práva, ktoré mali možnosť ovplyvniť obe zmluvné strany (tzn. kedy by sa jednalo o jednoznačnú dohodu oboch zmluvných strán, ktorú mohli tieto zmluvné strany rovnocenne ovplyvniť). Dojednanie o rozhodnom práve je totiž uvedené len vo všeobecných podmienkach poskytnutia úveru, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere, pričom boli vyhotovené žalobcom. Žalovaný ako spotrebiteľ nemal reálnu možnosť ovplyvniť znenie/ obsah týchto podmienok, a tým ani určenie rozhodného práva. Takéto, vo svojej podstate jednostranné, určenie rozhodného práva nie je možné považovať za voľbu podľa čl. 6 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej ako „nariadenie Rím I“). Výslovnú dohodu o voľbe práva tiež nepredstavuje odkaz v zmluve na zákon č. 89/2012 Sb., Občiansky zákonník a zákon č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. Vzhľadom na tieto skutočnosti, súd na daný spor preto aplikoval predpisy platné na území Slovenskej republiky v nadväznosti na článok 6 ods. 1 nariadenia Rím I., nakoľko zmluva medzi žalobcom a žalovaným sa spravuje právnym poriadkom krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa (Slovenská republika), pretože podnikateľ - žalobca, svoju činnosť smeruje, a to prevažne, práve na túto krajinu (čo vyplýva aj z rozhodnutia ČNB, napríklad aj z jeho výrokovej časti na č. I. 53 p.v. spisu odsek i/).

14/ Z vykonaného dokazovania súd zistil, že medzi žalobcom, ako veriteľom a žalovaným, ako dlžníkom, bola dňa 25.02.2022 uzatvorená Smlouva o úvere č. XXXXXX prostredníctvom prostriedku diaľkovej komunikácie, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli všeobecné podmienky poskytnutí úveru platné od 24.08.2021 (ďalej len ako „VPPÚ“), k čomu došlo po registrácii žalovaného na webovej stránke E. a jeho žiadosti o poskytnutie úveru 100,- eur. Veriteľ poskytol žalovanému úver (označený v zmluve ako jednorazový, bezúčelový, nezáväzný) vo výške 100,- eur, ktorého splatnosť bola dohodnutá na deň 04.03.2022, doba trvania spotrebiteľského úveru 7 dní. V zmluve o úvere sa žalovaný zaviazal vrátiť veriteľovi celkovo 107,- eur, pričom suma 7,- eur mala predstavovať celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom tvorené výlučne odplatom. Zmluva bola uzatvorená na dobu určitú - do splnenia práv a povinností z nej vyplývajúcich. RSPN bola uvedená vo výške 3305,29 %

15/ Medzi stranami sporu nebolo sporné, že tento poskytnutý úver žalovaný ani len v určitej časti žalobcovi nevrátil, hoci bol na okamžitú úhradu vyzvaný výzvou zo dňa 02.12.2024 (č. I. 8 spisu).

16/ Keďže, ako je už vyššie konštatované, uplatnený nárok predstavuje nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy, na daný záväzkový vzťah sa okrem ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 53 a

nasl.) a ustanovení zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov (so zreteľom na spôsob uzatvorenia zmluvy - § 2 tohto zákona) vzťahujú aj niektoré ustanovenia zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy (ďalej len „ZoSÚ“). Len niektoré ustanovenia ZoSÚ sa použijú preto, lebo v danom prípade išlo o úver, ktorý sa mal splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace, a preto sa takýto úver s poukazom na § 1 ods. 3 písm. l) ZoSÚ nepovažuje za spotrebiteľský úver podľa ZoSÚ. Napriek tomu sa však na daný vzťah vzťahujú s poukazom na § 24 ods. 1 ZoSÚ tie ustanovenia tohto zákona, ktoré sú výslovne uvedené v tomto ustanovení. Medzi ne patrí aj ustanovenie § 9 ods. 1, 2 ZoSÚ, ktoré upravuje náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere a ustanovenie § 11 ZoSÚ upravujúce dôsledky porušenia povinností veriteľom pri uzatváraní zmluvy.

17/ Podľa § 11 ods. 3 ZoSÚ, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety

18/ Súd v zmysle § 185 ods. 2 CSP a § 295 CSP vykonal dôkaz, a to lustráciu na verejne dostupnej internetovej stránke NBS, kde súd zistil, že žalobca MINIHOTOVOST SE ponúka pôžičky prostredníctvom webovej stránky, napriek tomu, že nemá povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky, ktoré udeľuje Národná banka Slovenska, pričom ustanovenie § 11 ods. 3 ZoSÚ sankcionuje veriteľa poskytujúceho peňažné prostriedky bez povolenia neplatnosťou zmluvy. Existencia povolenia je (a aj v čase poskytnutia peňažných prostriedkov bola) podmienkou oprávňujúcou veriteľa poskytovať spotrebiteľské úvery a pôžičky spotrebiteľom na území SR. Je nepochybné, že pri zmluvnom záväzku je možné určiť si voľbu práva, avšak v prípade spotrebiteľa nesmie mu byť odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú také ustanovenia, od ktorých sa nemožno odchýliť dohodou podľa práva, ktoré by v prípade absencie voľby bolo rozhodným právom. Na území Slovenskej republiky nie je možné poskytovať úvery a pôžičky spotrebiteľom – veriteľom bez povolenia alebo nad rozsah povolenia udeleného Národnou bankou Slovenska. Žalobca nie je a nikdy nebol evidovaný v registri veriteľov Národnou bankou Slovenska, čiže takýmto platným povolením nedisponuje, uzatváranie zmlúv so spotrebiteľmi na území SR je preto konaním v rozpore so zákonom. Nakoľko súd mal z vykonaného dokazovania preukázané, že žalobca ku dňu uzavretia zmluvy o úvere nedisponoval povolením na poskytovanie úverov, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom je zmluva o úvere, uzavretá medzi žalobcom a žalovaným, vrátane všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, v zmysle zákonného ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch, neplatná (§ 39 občianskeho zákonníka). V tejto súvislosti poukazuje súd aj na právne závery uvedené v rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/3/2024, Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 15CoCsp/43/2021, Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11CoCsp/21/2021 a Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 9CoCsp/13/2024.

19/ V súvislosti s tvrdeniami žalobcu obsiahnutými vo vyjadrení uvedenom v odseku 5 odôvodnenia, súd poukazuje na právne závery uvedené v odseku 27 rozsudku Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 8CoCsp/4/2024 zo dňa 30.05.2024: „V súvislosti s námietkami žalobcu vo vzťahu k neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia NBS spočívajúcimi v tvrdení, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, ktorý vykonáva činnosť na základe riadneho povolenia Českej národnej banky, a jeho ďalšou argumentáciou s poukazom na základné pravidlá zakotvené v Zmluve o fungovaní EÚ je potrebné uviesť, že Národná banka Slovenska je v zmysle zákona č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom a o zmene a doplnení niektorých zákonov subjektom, ktorý vykonáva dohľad nad finančným trhom, okrem iného aj dohľad v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov a v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch tiež udeľuje povolenie na poskytovanie úverov alebo pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom iným veriteľom, ktoré povolenie je vyžadované od všetkých iných veriteľov podľa § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. bez ohľadu na sídlo veriteľa či právny poriadok, podľa ktorého bol založený. Preto v žiadnom prípade nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, ani žiadnu diskrimináciu tak ako to uvádza žalobca, ktorý je oprávnený v tomto smere podnikat' na území Slovenskej republiky, avšak

za predpokladu udeleného platného povolenia Národnou bankou Slovenska presne tak, ako aj ostatné právnické osoby, ktoré spĺňajú podmienky upravené v § 2 písm. c) zákona č. 129/2010 Z. z. V danej spojitosti neobstojí ani žalobcom akcentovaná paralela s činnosťou a pôsobením zahraničných bánk, ktoré takéto povolenie nepotrebujú. Práve podstatne prísnejšia reguláciu bánk, na ktorú poukazuje i sám odvolateľ, je totiž garanciou náležitého pôsobenia jednotlivých bánk aj mimo svojho „domovského“ členského štátu. Odvolací súd v tejto súvislosti za nedôvodnú považuje aj námietku žalobcu, že súd aplikáciu slovenského právneho poriadku založil na inštitúte verejného práva, ktorým je otázka povolení na poskytovanie spotrebiteľských úverov, keď zo znenia § 20 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. je zrejmé, že dotknutá podmienka je súčasťou súkromného práva.“

20/ Okrem uvedeného, súd konštatuje, že predmetná úverová zmluva je neplatná aj z ďalšieho dôvodu. V zmysle 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata prevyšovať najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa pri poskytnutí peňažných prostriedkov požadovať. Najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovuje vykonávací predpis – nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z. z. ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. V zmysle § 1a ods. 2 uvedeného nariadenia, ak ide o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi na obdobie kratšie ako tri mesiace alebo o poskytnutie peňažných prostriedkov spotrebiteľovi, ktorých výška nepresiahne 100 eur, je najvyššia prípustná výška odplaty zo sumy zmluvne dohodnutých peňažných prostriedkov 30 % ročne. Keďže v zmluve bola dohodnutá výška odplaty 7,- eur, pričom doba trvania úveru bola 7 dní, výška odplaty za 1 deň predstavovala 1,- euro (na ročnej báze, ak by mal byť úver vrátený jednou platbou v celej svojej výške, by šlo o odplatu vo výške 365%), čo znamená výrazné prekročenie najvyššej prípustnej výšky odplaty. Takáto neprímerane vysoká výška odplaty je v rozpore so zákonom a tiež s dobrými mravmi a má za následok neplatnosť zmluvy v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

21/ V súvislosti s argumentáciou žalobcu, že hoci nemal oprávnenie na poskytovanie úverov od NBS, disponoval takýmto oprávnením od Českej národnej banky, súd poukazuje na odsek 268 uvedený v rozhodnutí tejto banky zo dňa 18.04.2023 č. j. XXXX/XXXXX/XXX, kde táto konštatuje, že „skutočnosť že účastníkovi konania bolo udelené oprávnenie k činnosti na základe nepravdivých informácií pritom jednoznačne vyplýva z popisu skutkových okolností. V tejto súvislosti správny orgán dopĺňa, že pokiaľ by účastník konania uviedol do svojho obchodného plánu pravdivé informácie, tak by oprávnenie k činnosti neobdržal. Polemika na tému či boli informácie nepravdivé a či len zavádzajúce, prípadne neúplné, tak v prípade účastníka konania vôbec nie je na mieste. Oprávnenie k poskytovaniu spotrebiteľských úverov podľa ZSÚ je úplne jednoznačne určené len pre Českú republiku, žiadny subjekt na základe na jeho základe nemá právo ponúkať svoje služby na území iného štátu a to, že si toho bol účastník konania veľmi dobre vedomý, dokladá práve uvedenie nepravdivých a zavádzajúcich informácií v rámci konania o udelenie oprávnenia k činnosti.“ Z uvedeného tak jednoznačne vyplýva, že hoci žalobca oprávnenie od ČNB na poskytovanie úverov po nejakú dobu formálne mal (aj v čase poskytnutia žalovaného úveru), toto mu bolo vydané len preto, že ČNB poskytol v konaní o udelenie tohto oprávnenia nepravdivé a zavádzajúce informácie. Inak povedané žalobca materiálne podmienky na udelenie oprávnenia nespĺňal a vydanie oprávnenia dosiahol konaním, ktoré nebolo súladné ani s právnymi predpismi, ani dobrými mravmi. Každopádne súd považuje za potrebné poukázať aj ďalšie konštatovanie ČNB uvedené v predmetnom rozhodnutí, a to, že evropské predpisy v prípade nebankovních poskytovateľů spotrebiteľských úverů nestanoví vzájemné uznávaní udelených oprávnení, respektive jednotný evropský pas. Žalobca pritom tvrdí pravý opak, keď podľa neho, to, že mal oprávnenie na poskytovanie nebankových úverov v ČR ho priamo oprávňovalo k poskytovaniu úverov aj na území SR, ako ďalšieho členského štátu EÚ.

22/ Na základe vykonaného dokazovania tak dospel súd v prejednávanej veci k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 25.02.2022 je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka a keďže žalobca žalovanému dňa 25.02.2022 poskytol sumu 100,- eur, toto plnenie predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného. Nakoľko predmetom konania je nárok zo spotrebiteľskej zmluvy, súd tiež ex offo skúmal, či žalobcom uplatnené právo nie je premlčané. Námietku premlčania však vzniesol aj žalovaný, a to už vo svojom vyjadrení k žalobe. Podľa § 54a OZ totiž nemožno vymáhať premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy.

23/ Bezdôvodné obohatenie sa môže premlčať v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe, ako aj v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Platí, že subjektívna premlčacia doba plynie v rámci objektívnej

premlčacej doby a uplynie najneskôr s ňou. Bezdôvodné obohatenie získané z absolútne neplatného právneho úkonu vzniká od samého vzniku právneho úkonu. Objektívna premlčacia doba začne teda plynúť už od vzniku takéhoto právneho úkonu. Subjektívna premlčacia doba začne plynúť odvtedy, keď sa oprávnený dozvie, že bolo získané bezdôvodné obohatenie a kto ho získal. Súd má vzhľadom na uvedené za to, že objektívna aj subjektívna premlčacia lehota začala v tomto prípade plynúť v deň uzatvorenia zmluvy, t. j. 25.02.2022. Žalobca (aj s poukazom na vydané upozornenie NBS zo dňa 09.08.2018) už v čase uzatvorenia zmluvy musel vedieť, že nespĺňa podmienku udeleného povolenia NBS na území SR, preto k platnému uzavretiu zmluvy nedošlo, a už v tom čase vedel údaje žalovaného, ktorému finančné prostriedky poskytol. Nakoľko žaloba bola doručená tunajšiemu súdu dňa 18.02.2025, stalo sa tak po uplynutí 2- ročnej subjektívnej premlčacej doby, ktorá uplynula dňa 25.02.2024).

24/ S poukazom na vyššie uvedenú skutočnosť, a teda že nárok žalobcu je premlčaný, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

25/ Podľa takéhoto výsledku sporu, kedy bola žaloba zamietnutá v celom rozsahu, v konaní bol plne úspešný žalovaný, ktorému by podľa § 255 ods. 1 CSP náležala náhrada trov konania v rozsahu 100%. Nakoľko však žalovaný na pojednávaní uviedol, že si náhradu trov konania neuplatňuje, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Námestovo (§ 362 ods. 1 CSP).

V odvolaní sa musí okrem všeobecných náležitostí podania stanovených v § 127 ods. 1 a 2 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, jeho podpísania a uvedenia spisovej značky tohto konania) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) - § 363 CSP.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).